

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 362/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Branislavom Kahancom, Vajanského 33, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 To 40/2016 zo 7. februára 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 38/2018 z 3. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 19. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 40/2016 zo 7. februára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 38/2018 z 3. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodu 3 rozvrhu práce prvý senát ústavného súdu pracuje v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar. Vzhľadom na uvedené bola ústavná sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokovaná v tomto zložení senátu.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Tk 1/2015 z 30. augusta 2016 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b), i), j) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov a ochranný dohľad v trvaní 3 rokov. Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie, podobne podali odvolanie ďalší obžalovaní a v ich neprospech aj prokurátor.

5. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a sťažovateľovi bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, trest prepadnutia veci a ochranný dohľad v trvaní 3 rokov. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovateľ a ďalší obžalovaní dovolanie.

6. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie odmietnuté.

7. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd a najvyšší súd žiadnym spôsobom nepreukázali jeho zavinenie vo vzťahu k trom okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby, a to, že išlo o páchanie trestnej činnosti organizovanou skupinou, po dlhší čas a na viacerých osobách [§ 138 písm. b), i), j) Trestného zákona]. K tomuto konkrétne tvrdí, že všeobecné súdy nezohľadnili skutočnosť, že on sám nevedel o žiadnej organizovanej skupine a že spoluobžalovaných s výnimkou █████ nepoznal. Navyše, svedok █████ mal vypovedať o páchaní trestnej činnosti od januára 2013 do júna 2013, čo podľa sťažovateľa nemožno považovať za páchanie trestnej činnosti dlhší čas.

8. Sťažovateľ ďalej vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza námietky proti viacerým svedkom. Podľa jeho názoru svedok █████ bol nezákonne vylúčený na samostatné konanie,

nevedel uviesť k trestnej činnosti žiadne detaily, jeho výpoveď bola vyvrátená výpoveďami iných svedkov, pričom v roku 2013 bol sám dílerom drog. Svedkovia [REDACTED] a [REDACTED] podľa neho nevypovedali, že predával drogy. Svedkyňa [REDACTED] podľa sťažovateľa vôbec nevypovedala o predaji drog. Svedkovia [REDACTED] a [REDACTED] neboli podľa neho svedkami jeho trestnej činnosti. Utajený svedok č. 2 mal podľa jeho názoru svoje informácie iba z počutia a výpoveď utajeného svedka č. 3 nemôže byť jediným, resp. rozhodujúcim a usvedčujúcim dôkazom proti nemu. K svedkovi [REDACTED] sťažovateľ dopĺňa, že nebol v trestnom konaní vypočutý, a teda neexistuje podklad na záver, že mu mal predávať drogy.

9. Sťažovateľ napokon vo svojej ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že u neho pri domovej prehliadke a pri prehliadke osobného motorového vozidla a ani bezprostredne po zadržaní neboli nájdené či zistené žiadne drogy, ani nebola zistená ich prítomnosť.

10. Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „1) *Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To/40/2016-1750 zo dňa 07.02.2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/38/2018 zo dňa 03.04.2019 porušené boli.*

2) *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/38/2018 zo dňa 03.04.2019 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To/40/2016-1750 zo dňa 07.02.2017 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.*

3) *Krajský súd v Prešove je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500,- Eur...*

4) *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500,- Eur...*

5) *Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Prešove sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“*

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

19. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

20. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený vo svetle okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené argumenty (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce [rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku (č. 2) z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84]. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

21. Pokiaľ ide o utajeného svedka, ESLP stabilne judikuje, že otázka prípustnosti takéhoto dôkazu v zmysle štandardov čl. 6 dohovoru vyvstáva v situácii, ak by výpoveď tohto svedka bola „jediným“ alebo „rozhodujúcim“ dôkazom, alebo dôkazom, ktorý „mal značnú váhu“ pri odsúdení (rozsudok vo veci Seton proti Spojenému kráľovstvu z 31. 3. 2016, sťažnosť č. 55287/10, bod 58). Ak by bolo odsúdenie založené výlučne alebo rozhodujúcej miere na dôkaze anonymného svedka, ESLP sa musí presvedčiť, že existovala dostatočná protiváha vrátane existencie silných procesných záruk, ktoré umožnia spravodlivé a riadne posúdenie spoľahlivosti takéhoto dôkazu (rozsudok vo veci Scholer proti Nemecku z 18. 12. 2014, sťažnosť č. 14212/10, bod 51).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

23. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku i napadnutému uzneseniu vo svojej ústavnej sťažnosti zhodne namieta, že:

- nebolo preukázané jeho zavinenie vo vzťahu k páchaniu trestnej činnosti v rámci organizovanej skupiny, po dlhší čas a na viacerých osobách (1);

- viacerí svedkovia vôbec nevy povedali o páchaní trestnej činnosti ním samotným a výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] resp. utajeného svedka č. 3 nemôže predstavovať jediný či rozhodujúci dôkaz proti nemu (2);

- u neho neboli nájdené žiadne drogy (3).

III.1 Namietané porušenie práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

24. Pokiaľ ide o prvú námietku sťažovateľa týkajúcu sa páchania trestnej činnosti v rámci organizovanej skupiny, po dlhší čas a na viacerých osobách, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ ju mohol predniesť najvyššiemu súdu v rámci ním podaného dovolania a najvyšší súd mal následne povinnosť vysporiadať sa s ňou v napadnutom uznesení. Vo vzťahu k tejto námietke, pokiaľ smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu na jej preskúmanie. Označenú námietku sťažovateľa preto ústavný súd vyhodnotí v nasledujúcej časti tohto uznesenia (III.2), ktorá sa týka namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

25. Pokiaľ ide o výpovede svedkov, medzi nimi osobitne svedka [REDAKOVANÉ] a utajeného svedka č. 3, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svoje námietky, s výnimkou námietok proti svedkovi [REDAKOVANÉ] a utajenému svedkovi č. 3, neuplatnil v ním podanom odvolaní (a ani dovolaní).

26. Ústavný súd stabilne judikuje, že ak sťažovateľ nevyužije možnosť súdneho prieskumu danej otázky v konaní pred všeobecnými súdmi, všeobecné súdy nemôžu nahradiť jeho procesnú aktivitu svojou vlastnou. Ústavný súd, tak ako to už bolo uvedené, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012, III. ÚS 115/2016, I. ÚS 222/2018).

27. Pokiaľ ide osobitne o námietku sťažovateľa k výpovedi svedka [REDACTED] a výpovedi utajeného svedka č. 3, aj tieto mohol sťažovateľ predniesť najvyššiemu súdu v rámci ním podaného dovolania. Ani vo vzťahu k tejto námietke smerujúcej proti napadnutému rozsudku tak nie je daná právomoc ústavného súdu na jej posúdenie. Aj táto námietka sťažovateľa teda bude predmetom prieskumu ústavného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu (III.2).

28. Napokon, pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že u neho neboli nájdené žiadne drogy (pozri bod 9 tohto uznesenia), ústavný súd konštatuje, že z predložených dokumentov nevyplýva, že sťažovateľ by svoju námietku vzniesol v rámci ním podaného odvolania či dovolania, a preto aj vo vzťahu k nej je potrebné konštatovať, že na jej posúdenie nemá ústavný súd právomoc. Ústavný súd k tejto námietke dopĺňa, že sťažovateľ ani neobjasnil, ako by mohla jeho námietka spochybniť závery všeobecných súdov v tejto trestnej veci.

29. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ako návrh, na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc.

III.2 Namietané porušenie práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

30. Zohľadňujúc závery ústavného súdu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, je právomoc ústavného súdu v tejto

časti ústavnej sťažnosti obmedzená na posúdenie sťažovateľovej námietky nepreukázania jeho zavinenia vo vzťahu k páchaniu trestnej činnosti v rámci organizovanej skupiny, po dlhší čas a na viacerých osobách (1), a na jeho námietku smerujúcu proti svedkovi ■■■■■ a utajenému svedkovi č. 3 (2).

31. Pokiaľ ide o prvú námietku sťažovateľa, najvyšší súd, zohľadňujúc pri tom obsah sťažovateľom podaného dovolania, považoval v odôvodnení napadnutého uznesenia za dostatočné v konkrétnostiach odkázať na napadnutý rozsudok, s ktorého odôvodnením sa stotožnil.

32. Ústavný súd vo vzťahu k uvedenému konštatuje, že v zmysle judikatúry EŠLP v rozpore s právom na spravodlivý proces v zásade nie je postup súdu, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku, ak je tento vo svojom odôvodnení stručný, a to napríklad v prípade, ak prevezme odôvodnenie pred ním napádaného rozhodnutia. Z jeho postupu však musí byť zrejmé, že sa skutočne zaoberal všetkými dôležitými otázkami a neuspokojil sa iba s potvrdením záverov súdu nižšej inštancie (porov. rozsudok vo veci Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, bod 60; tiež Stepanyan proti Arménsku z 27. 10. 2009, sťažnosť č. 45081/04, bod 35). Pokiaľ sa súd rozhodne odkázať na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie, bude jeho postup akceptovateľný iba v prípade, že samotné pred ním napádané rozhodnutie možno považovať za dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 33).

33. Krajský súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k prvej (nosnej) námietke sťažovateľa spočívajúcej v tom, že všeobecné súdy v jeho prípade vôbec neodôvodnili aplikáciu § 138 písm. b), i), j) Trestného zákona, uviedol: *„Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaní svojou činnosťou vytvorili organizovanú skupinu, ktorá obsiahla celú činnosť od zadováženia pervitínu až po jeho predaj konečným užívateľom. Všetci obžalovaní praktickou dlhodobou činnosťou vytvorili skupinu okolo obž. ■■■■■, ktorej účelom bola distribúcia pervitínu v mestách Prešov a Bardejov a zahŕňala*

1. zabezpečenie pervitínu realizované obž. [REDAKOVANÉ] osobne z Českej republiky a tiež prostredníctvom obž. [REDAKOVANÉ] z oblasti južného Slovenska od nestotožnenej osoby

2. prechovávanie pervitínu - realizované obž. [REDAKOVANÉ] a jeho dílermi obž. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]

3. distribúcia a predaj pervitínu - realizované obž. [REDAKOVANÉ] ktorý ukryval a po dohode a zaplatení sprístupňoval pervitín ostatným dílerom a aj užívateľom, pričom dílerom uľahčoval predaj tým, že zaplatia, keď dodaný pervitín predajú a realizované obž. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v Prešove a okolí a obž. [REDAKOVANÉ] v Bardejove predajom užívateľom.

V rámci organizovanej skupiny si teda obž. [REDAKOVANÉ] plánovité zabezpečoval pervitín nákupom prostredníctvom iných nestotožnených osôb na území Slovenskej republiky a v Čechách nezistené množstvo omamných a psychotropných látok, najmä metamfetamínu (pervitínu), aby ich následne sám či koordinovane so svojimi dílermi distribuoval a spoločne tak získavali majetkový prospech. Za týmto účelom v presne nezistenej dobe, najneskôr už od januára 2013 do svojho zadržania spolupracoval s ďalšími obžalovanými, o ktorých vedel, že omamné a psychotropné látky užívajú, predávajú, alebo sú ochotní predávať, aby títo predávali ním dodané omamné a psychotropné látky, ako aj organizovali ich predaj na území mesta Prešov a Bardejov a v ich okolí. V priebehu roku 2013 takýto nákup pervitínu z južného Slovenska v jednom prípade zabezpečil aj prostredníctvom obž. [REDAKOVANÉ]. Následne obž. [REDAKOVANÉ] distribuoval pervitín tak ako je uvedené v popise skutku a obž. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] potom plánovane a koordinovane predávali spotrebné dávky pervitínu medzi sebou i na vzájomne rozdelenom území priamo konzumentom.

Skupina teda vykazovala všetky znaky organizovanosti, obž. [REDAKOVANÉ] jednorázovo sprostredkoval dodávku pervitínu obž. [REDAKOVANÉ] no pritom musel vedieť, že s takým množstvom drogy môže tento obchodovať a predávať ďalším osobám, pričom ostatní spoluobžalovaní boli ako odberatelia a díleri napojení na obž. [REDAKOVANÉ] s ním ako osobou užívajúcou pervitín a obchodujúcou s touto drogou sa poznali, pričom mohli vedieť, že pervitín sa takto predáva po dlhšiu dobu a mohli vedieť aj to, že pervitín obž. [REDAKOVANÉ] predáva aj viacerým osobám, prepojenosti a vymedzenia úloh, na dosiahnutie spoločného cieľa, a to dosiahnutia finančného zisku predajom pervitínu, po vykonaní čiastkových

konaní jednotlivými obžalovanými, nevyhnutnými na dosiahnutie tohto cieľa. Obžalovaní vedeli, že svojim konaním porušujú zákon a napriek tomu takto konali. Znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bolo potvrdené, že pokiaľ bol ktorýkoľvek z obžalovaných v čase trestnej činnosti pod vplyvom psychoaktívnej látky, v tom prípade boli ich rozpoznávacie a ovládacie schopnosti iba nepodstatne zmenšené pod vplyvom užitej návykovej látky.

Trestná zodpovednosť obž. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k okolnosti, že trestná činnosť bola spáchaná na viacerých osobách vyplýva predovšetkým z nedbanlivostného zavinenia voči aktivite obž. [REDAKOVANÉ] ktorý v rámci organizovanej skupiny predával pervitín viacerým t.j. najmenej trom osobám, pri ktorých bola zistená aj ich totožnosť. Ani skutočnosť, že obž. [REDAKOVANÉ] podľa vlastného vyjadrenia nepoznal ani obž. [REDAKOVANÉ] ani obž. [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ] a obž. [REDAKOVANÉ] poznal len z videnia ho nevylučovalo z organizovanej skupiny, ktorá vznikla okolo obž. [REDAKOVANÉ] ktorého naopak poznal dlhodobo, a ako užívateľ pervitínu a jeho diler získavajúci pervitín od obž. [REDAKOVANÉ] musel vedieť, že obž. [REDAKOVANÉ] si zabezpečuje a musel aj vedieť, že okrem neho aj iní predávajú od [REDAKOVANÉ] túto drogu minimálne v Prešove. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] navyše tvrdil, že svedok [REDAKOVANÉ] bol stále s obžalovaným [REDAKOVANÉ]

...

Zákon nevymedzuje, aký čas sa považuje za dlhší. Je však potrebné pri posudzovaní dĺžky časového úseku, po ktorú je trestný čin páchaný, brať do úvahy aj závažnosť trestného činu. Vzhľadom na dobu páchania trestného činu (najneskôr od januára 2013 do 20. marca 2014, pozn.), intenzitu, ide u obžalovaných s výnimkou obž. [REDAKOVANÉ] o páchanie trestného činu po dlhší čas.“

34. Vo vzťahu k výpovedi svedka [REDAKOVANÉ] a utajeného svedka č. 3 najvyšší súd poukázal na to, že v danej veci bola vina sťažovateľa (a ďalších obžalovaných) podporená celým radom ďalších dôkazov, a teda, aj keď boli výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] a výpoveď utajeného svedka č. 3 dôležité, nejde pri nich o jediný či usvedčujúci dôkaz proti obžalovaným (s. 24 a 25 napadnutého uznesenia).

35. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za vhodné doplniť, že aj ak by vo veci sťažovateľa v prípade svedka [REDAKOVANÉ] či utajeného svedka č. 3 skutočne išlo o „jediný“ alebo „rozhodujúci“ dôkaz alebo dôkaz, ktorý „mal značnú váhu“, ako to tvrdí samotný sťažovateľ, ani to by ešte samo osebe neznamenal, že by v jeho veci išlo vo výsledku o nezákonné odsúdenie. Ako už bolo uvedené, v takejto situácii, teda pri prípadnom založení odsúdenia na výpovedi tzv. kajúcnika či utajeného svedka, by museli existovať procesné záruky, ktoré umožnia spravodlivé a riadne posúdenie spoľahlivosti takéhoto dôkazu, resp. takýchto dôkazov.

36. Ústavný súd sa zo sťažovateľom predložených dokumentov presvedčil, že sťažovateľ mal možnosť spochybniť vierohodnosť či zákonnosť výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a výpovede utajeného svedka č. 3. Ústavný súd sa taktiež presvedčil, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] a výpoveď utajeného svedka č. 3 bola vo vzťahu ku sťažovateľovi podporená aj výpoveďou ďalších svedkov ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), ako aj ďalšími dôkazmi (záznam telekomunikačnej činnosti, samotné priznanie sa sťažovateľa k užívaniu drog v prípravnom konaní, výsledky znaleckého skúmania; s. 33 a 34 napadnutého rozsudku krajského súdu).

37. Ak sťažovateľ tvrdí, že svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nevypovedali o tom, že by predával drogy, resp. že svedok [REDAKOVANÉ] nebol svedkom jeho trestnej činnosti (body 8, 25 a 26 tohto uznesenia), ústavný súd poukazuje na to, že z predložených rozhodnutí vyplýva, že títo svedkovia v prípravnom konaní vypovedali o tom, že sťažovateľ mal predávať drogy, pričom zmenu svojich výpovedí na hlavnom pojednávaní nevedeli relevantne vysvetliť. Ich výpovede boli s ohľadom na tieto zistenia aj vyhodnotené (s. 34 napadnutého rozsudku krajského súdu).

38. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno v rámci námietok sťažovateľa považovať za svojvoľné či arbitrárne, resp. za také, ktoré by narušalo spravodlivosť konania.

39. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

40. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu